

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. ledna 2018 **odvolání obžalované P. Š.**, narozené xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 9 T 82/2017-161 ze dne 28. listopadu 2017 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **z a m í t á .**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 byla obžalovaná P. Š. uznána vinnou spácháním přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku a za tento trestný čin odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu patnácti měsíců. Současně byla obžalovaná zavázána k povinnosti vydat poškozenému B. S. bezdůvodné obohacení ve výši 193.250,- Kč.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchala obžalovaná P. Š. uvedený trestný čin tím, že poté, co prostřednictvím internetového portálu www.prace.cz uzavřela dne 22. března 2016 dohodu o provedení práce s neznámou osobou, která vystupovala jako podnikající fyzická osoba D. Č., IČ: xxx, se sídlem Xxx, Xxx, komunikovala s ní pouze z emailové adresy xxx a z telefonního čísla xxx a uzavřenou dohodu o provedení práce jí zaslala pouze v elektronické podobě, poskytla této osobě své číslo bankovního účtu xxx, vedeného u Komerční banky a.s., na který podle instrukcí osoby vystupující pod jménem D. Č. obdržela dne 30. března 2016 finanční částku ve výši 193.250,- Kč z bankovního účtu č. xxx, vedeného u Equa bank a.s., patřícího B. S., nar. xxx, načež podle instrukcí ještě téhož dne vybrala ze svého bankovního účtu č. xxx v hotovosti na pobočce Komerční banky na adrese Xxx, Xxx, finanční částku ve výši 186.250,- Kč, poté finanční částku ve výši 112.850,- Kč zaslala prostřednictvím služby MoneyGram na jméno T. Y., Rusko, a finanční částku ve výši 73.400,- Kč zaslala prostřednictvím téže služby na jméno I. S., Rusko, celkem tedy přeposlala prostřednictvím služby MoneyGram z pobočky na adrese Xxx, Xxx, finanční částku ve výši 186.250,- Kč, přičemž zbylých 7.000,- Kč z částky 193.250,- Kč si ponechala podle dohody s osobou vystupující jako D. Č. na svém bankovním účtu č. xxx jako svojí odměnu a část na bankovní poplatky za hotovostní výběr, přičemž neoprávněné odčerpání finanční částky ve výši 193.250,- Kč z účtu B. S., nar. xxx, bylo prověřováno Policií ČR, Krajské ředitelství policie ČR kraje Vysočina, SKPV pod ČTS: KRPJ-37553/TČ-2016-160079-SG, pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 a 3 trestního zákoníku a přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 trestního zákoníku, a obě platby

prostřednictvím služby MoneyGram do Ruska vykonala na pokyn osoby vystupující pod jménem D. Č., aniž by si řádně ověřila jeho skutečnou totožnost či trvala na osobním setkání s ním nebo s nějakým jeho zástupcem či zaměstnancem, přičemž tato osoba s obžalovanou komunikovala pouze prostřednictvím emailu a z mobilního telefonu č. xxx, který nemá předvolbu telefonních čísel užívaných v České republice, zároveň z popisu připsané platby na bankovní účet patřící obžalované ve výši 193.250,- Kč bylo zřejmé, že tyto peníze patří B. S., nar. xxx, a že byly připsány z jeho bankovního účtu č. xxx, nikoliv z bankovního účtu patřícímu podnikající fyzické osobě D. Č., IČ: xxx, zároveň takto jednala, ač ve formulářích společnosti MoneyGram je uvedeno poučení, ve kterých společnost MoneyGram výslovně uvádí upozornění na odesílání plateb neznámým osobám či na pokyn neznámých osob, a obě transakce provedla s vědomím, že za tyto transakce ji bude vyplacena odměna ve výši 7.000,- Kč, tedy ve výši zcela neodpovídající běžné hodinové odměně, a tyto úkony byly jedinými, které pro osobu vystupující pod jménem D. Č. provedla, neověřila si ani původ přijaté částky, tuto vybrala a ve dvou částech přeposlala jí neznámým fyzickým osobám do cizího státu.

Proti citovanému rozsudku si obžalovaná P. Š. podala v zákonné lhůtě odvolání. Odvolání obžalované směřuje proti výroku o vině napadeného rozsudku a s ohledem na to i proti jeho výroku o trestu a o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení. V jeho odůvodnění vyslovila obžalovaná přesvědčení, že provedenými důkazy nebylo jednoznačně a spolehlivě prokázáno, že naplnila znaky skutkové podstaty jakéhokoliv trestného činu, přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti nevyjímaje, že soud prvního stupně vyvodil ze zjištěného skutkového stavu nesprávné právní závěry a že neúplně zjistil skutkový stav pokud jde o její povinnost vydat bezdůvodné obohacení. V návaznosti na to namítla, že opatřené důkazy neumožňují učinit závěr, že věděla o tom, že převáděné finanční prostředky figurující v tomto případě pochází z trestné činnosti, a že soud prvního stupně po ní požadoval vyšší míru opatrnosti než je běžně třeba, aby člověk jednal v souladu s právními předpisy. V tomto kontextu připomněla, že si provedla internetovou lustraci D. Č., celou záležitost konzultovala doma s rodiči, zejména s matkou, a podstatné skutečnosti si ověřila u pracovníka příslušné provozovny MoneyGram, který jí ubezpečil, že je vše v pořádku a že jména adresátů zná, že jde o xxx a že se jim takto zasílají peníze často. Orgánům činným v trestním řízení přitom vytkla, že si tuto informaci neověřily. Na druhé straně připustila, že si neověřila totožnost osoby, z jejíhož účtu byly na její účet poukázány finanční prostředky figurující v této trestní věci, ani totožnost osoby vystupující pod jménem D. Č., která s ní uzavřela dohodu o provedení práce a dávala jí pokyny k transferům finančních prostředků, ale zároveň poukázala na to, že ověření jejich totožnosti jí neukládal žádný právní předpis a že za standardní považovala komunikaci prostřednictvím e-mailů, během níž si nemohla nijak ověřit totožnost osob s ní komunikujících. Za zavádějící pak označila tvrzení soudu prvního stupně o tom, že za dané transfery finančních prostředků obdržela odměnu ve výši 7.000,- Kč, neboť ve skutečnosti se jednalo o zálohu na mzdu za sjednanou práci asistentky. Krajně nespravedlivé je pak podle jejího názoru to, že byla soudem prvního stupně zavázána k povinnosti vydat celé bezdůvodné obohacení získané na úkor poškozeného B. S.. V této souvislosti připomněla, že z jeho finančních prostředků si ponechala jen malou část a že k podvodnému odčerpání těchto finančních prostředků jmenovaný sám přispěl tím, že nedostatečně zabezpečil své bankovní účty a internetové bankovníctví k nim, takže spoluzavinil to, co jí je v této trestní věci kladeno za vinu. Konečně vyslovila názor, že soud prvního stupně se dostatečně nezabýval zásadou subsidiarity trestní represe a shledal její čin společensky škodlivým, ačkoliv tomu tak reálně není. Celkově vzato pak navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen, ona zproštěna obžaloby a poškozený B. S. odkázán s uplatněným nárokem na vydání bezdůvodného obohacení na řízení ve věcech občanskoprávních. .

Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které

mu předcházel, a to z hlediska vytýkaných vad. Odvolací soud přitom dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.

Trestní řízení proti obžalované P. Š. bylo vedeno plně v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanovení zabezpečujících ochranu jejich zákonných práv a zájmů, právo na řádnou obhajobu nevyjímaje. Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení všechny reálně dostupné, pro objasnění věci podstatné důkazy způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a podle názoru odvolacího soudu postupoval důsledně tak, aby správně zjistil skutkový stav věci a z takto zjištěného skutkového stavu pak také při svém rozhodování vycházel.

Soud prvního stupně nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů. Hodnotil všechny relevantní důkazy, včetně důkazů zdánlivě méně závažných, a to na podkladě svého vnitřního přesvědčení a plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech. Za této situace lze mít důvodně za to, že jím zjištěný skutkový stav má plnou oporu v provedených důkazech.

Soud prvního stupně se náležitě vypořádal též s důkazními návrhy obžalované, kterým nevyhověl. Tyto její důkazní návrhy se soustředily především na doplnění dokumentace bank, které vedly účty poškozeného B. S., z nichž byly podvodně odčerpány finanční prostředky figurující v této trestní věci, tedy dokumentace České spořitelny a.s. a Equa Bank a.s., dokládající důvody toho, proč poškozenému B. S. nenahradily finanční prostředky, o které na svých účtech přišel. Důvod doplňovat tuto dokumentaci nebyl proto, že již z té, která byla k dispozici, a ze svědectví poškozeného B. S., bylo zřejmé, že mu nevyrovnaly vzniklou újmu proto, že porušil sjednané obchodní podmínky když si nechal aktualizovat software svého počítače, který používal k internetovému bankovníctví, z nedůvěryhodného zdroje. Pokud se pak obžalovaná domáhala provedení důkladného šetření směřujícího k ztotožnění pracovníka příslušné pobočky MoneyGram, který jí měl v posuzovaném případě obsluhovat a s nímž měla probírat své kroky, nebyl důvod pro takové šetření jdoucí nad rámec toho, které bylo provedeno, protože majitelka společnosti World Money s.r.o. provozující příslušnou pobočku MoneyGram vyloučila, že by na ní v inkriminované době vůbec jakýkoliv muž působil, přičemž v hlubší minulosti na ní působil pouze jeden muž cizí národnosti vůbec neodpovídající popisu podanému obžalovanou. Zjevně nadbytečnými se pak za dané důkazní situace jeví též výslechy rodičů obžalované, které také navrhla. Nemohly totiž přinést žádné informace, které by nevyplývaly již z ostatních provedených důkazů.

Samotné odvolání podané obžalovanou v zásadě pouze opakuje obhajobu uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně a ten se s ní náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. V tomto směru mu nelze nic vytknout.

K námitkám obsažených v podaném odvolání je na místě uvést následující:

Napadený odsuzující rozsudek soudu prvního stupně vychází ze skutkového zjištění, že obžalovaná P. Š. prováděla transfery vysokých finančních částek pocházejících z bankovního účtu jí neznámé osoby z České republiky ve prospěch jí neznámých osob v Rusku podle pokynů jí neznámé osoby komunikující s ní z anonymního telefonního čísla se švédskou předvolbou a z e-mailové adresy neidentifikovatelného majitele.

Soud prvního stupně shledal na základě provedených důkazů, že obžalovaná P. Š. poskytla jí neznámému muži, vystupujícímu pod falešnou identitou „D. Č.“, který jí nalákal příslibem zaměstnání, číslo svého bankovního účtu u Komerční banky a.s., na nějž jí dne 30.

března 2016 přišla platba ve výši 193.250,- Kč, podvodně a bez vědomí majitele účtu B. S. odeslaná z jeho účtu vedeného u Equa Bank a.s., načež na základě pokynů, které téhož dne – tedy dne 30. března 2016 – telefonicky a e-mailem obdržela od onoho „D. Č.“, podstatnou část z uvedené částky – konkrétně 186.250,- Kč – vyzvedla ze svého bankovního účtu v hotovosti a z podacího místa v Xxx, Xxx, je odeslala službou MoneyGram dvěma zahraničním příjemcům do Ruska, které osobně neznala, a při tomto svém jednání neprojevila patřičnou obezřetnost a řídila se pokyny „D. Č.“, aniž by si ověřila, že se jeho tvrzení zakládají na pravdě a že zasláná částka nepochází z trestné činnosti, přičemž vzhledem ke svému vzdělání, dovednostem a duševním schopnostem měla být a objektivně byla schopna rozpoznat příznaky podvodného jednání a dodržet zásady obezřetnosti, a to tím spíše, že před odesláním převodních příkazů byla na podatelně služby MoneyGram písemně poučena o tom, že nemá zasílat peníze osobám, jež nezná, nebo jejichž identitu si nemůže ověřit, neboť se může jednat o podvod, avšak toto varování ignorovala a bez přiměřených důvodů spoléhala, že se o podvod nejedná.

Sama obžalovaná P. Š. průběh inkriminovaných událostí popsala v podstatě ve shodě se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně. Potvrdila, že na základě inzerátu zveřejněného na internetovém portálu navázala spolupráci s osobou, která vystupovala pod jménem D. Č., s níž komunikovala jednak po e-mailu a jednak telefonicky. Onen „D. Č.“ jí kontaktoval z telefonního čísla se švédskou telefonní předvolbou, telefonicky a e-mailem s ní sjednal dohodu o provedení práce, informoval jí, že na její soukromý bankovní účet budou připsány finanční prostředky v přesně neurčené výši od jeho spolupracovníka, B. S., a dal jí pokyn – „pracovní úkol“ – aby dané finanční prostředky po odečtení své odměny vyzvedla v hotovosti a prostřednictvím služby MoneyGram je zaslala dvěma osobám do Ruské federace. Odměna – „záloha na mzdu“ – kterou si měla ponechat, činila částku ve výši 7.000,- Kč. Obžalovaná přesně podle těchto pokynů postupovala a uvedené zrealizovala. Následně se jí již „D. Č.“ neozval. Obžalovaná současně uváděla, že si prověřila základní identifikační údaje „D. Č.“ v systému Ares, o uvedené pracovní nabídce se radila se svými blízkými, a osobní znalost osob, kterým zasílala uvedené finanční prostředky, sice neměla, ale pracovník pobočky MoneyGram, v níž provedla transfery do Ruska, jí sdělil, že obě osoby, kterým zasílala peníze, zná. S poukazem na tyto skutečnosti odmítla, že by uvedeným jednáním spáchala jakýkoliv, byť nedbalostní, trestný čin.

Tato obhajoba obžalované P. Š., však nemohla obstát v konfrontaci s provedenými důkazy.

Klíčovými důkazy provedenými v této trestní věci – vedle výpovědi samotné obžalované P. Š. – byly svědectví B. S., který se vyjádřil k okolnostem, za kterých mu byly finanční prostředky z bankovního účtu u Equa Bank a.s. odčerpány, výpověď D. Č., který vyloučil, že by kdykoliv komunikoval s obžalovanou a zadával jí jakékoliv úkoly, listiny předložené bankovními domy Equa Bank a.s. a Česká spořitelna a.s., vztahující se k bankovním účtům poškozeného B. S., složky listin předložené Komerční bankou a.s., týkající se bankovního účtu obžalované, včetně potvrzení o výběru hotovosti ze dne 30. března 2016, dokumentace společnosti World Money s.r.o. (MoneyGram) k transferům finančních prostředků provedeným obžalovanou dne 30. března 2016 ve prospěch osob vystupujících pod jmény T. Y. a I. S. a e-mailová komunikace mezi obžalovanou a osobou vydávající se za D. Č.. Všechny tyto důkazy jsou ve vzájemné shodě a plně spolu korespondují.

Opatřenými důkazy je především náležitě doloženo spáchání zdrojového trestného činu – trestného činu podvodu – odčerpáním finančních prostředků z bankovního účtu poškozeného B. S.. Z provedeného dokazování – zejména pak z výpovědi B. S. a z výpisu z jeho bankovního účtu č. xxx u Equa Bank a.s. – zároveň vyplývá, že dne 30. března 2016 v 10:51:47 hodin došlo k převodu podvodně odčerpávané částky ve výši 193.250,- Kč z tohoto bankovního účtu na

bankovní účet č. xxx vedený na jméno obžalované Komerční bankou a.s. Svědek B. S. přitom vyloučil, že by znal obžalovanou nebo jinou osobu jménem P. Š., stejně jako to, že by jí zaslal prostřednictvím internetového bankovníctví jakoukoliv finanční částku. Na uvedeném bankovním účtu u Equa Bank a.s. měl finanční prostředky uspořené jednak na zabezpečení ve stáří, jednak na stavbu studny. Onen neoprávněný transfer na bankovní účet obžalované zjistil náhodně až dne 1. dubna 2016, neboť dne 30. března 2016 byla nefunkční služba autorizačních sms zpráv, kterou měl sjednat. Z bankovních informací poskytnutých Komerční bankou a.s. je zřejmé, že vlastníkem a jediným disponentem bankovního účtu č. xxx je obžalovaná. Výpis z tohoto účtu dokládá, že finanční prostředky ve výši 193.250,- Kč podvodně odčerpané z bankovního účtu B. S. byly dne 30. března 2016 připsány právě na něj. Obžalovaná – hledající v inkriminované době práci – reagovala na inzerát uveřejněný na internetovém portálu www.prace.cz osobou vystupující pod jménem D. Č.. Navázání spolupráce mezi nimi je zřejmé ze zachycených e-mailů a údajů o uskutečněných telefonátech. Ze zajištěné e-mailové komunikace vyplývá, že „D. Č.“ sice obžalované zaslal dohodu o provedení práce, na základě které měla probíhat jejich spolupráce, avšak uzavření smlouvy sám nežádal a obžalovaná na jejím uzavření netrvala. Z formuláře dané dohody o provedení práce je zřejmé, že obžalovaná měla zajišťovat zejména drobné administrativní úkony, pochůzky po úřadech a bankách, a vyplácení zaměstnanců, a to za odměnu 300,- Kč za hodinu práce. Na daném formuláři jsou také identifikační údaje „D. Č.“. Svědek D. Č. přitom zdůraznil, že vždy podnikal pouze jako osoba samostatně výdělečně činná, v předmětné době nehledal žádné zaměstnance, ani externí asistentku, nikdy žádné spolupracovníky nezaměstnával na základě jakékoliv pracovní smlouvy, vždy pouze vystavoval faktury za práci, přičemž podpis a razítko na uvedené dohodě nejsou jeho, navíc dané razítko obsahuje nesprávně uvedené stejné identifikační i daňové identifikační číslo. Z výpovědi obžalované vyplynulo, že tato si ověřovala údaje k D. Č. v systému Ares, ovšem omezila se přitom pouze na zjištění, kde D. Č. sídlí, aniž by sídlo navštívila a trvala na osobním setkání s D. Č. či jinými spolupracujícími osobami. I přesto a po poradě se svými blízkými považovala uvedenou pracovní nabídku za seriózní, pročež v okamžiku, kdy jí „D. Č.“ po telefonu sdělil, že pro ni má pracovní úkol v podobě výběru finančních prostředků ve výši 186.250,- Kč v hotovosti z jejího soukromého bankovního účtu a jejich následného přeposlání jí neznámým osobám v Rusku prostřednictvím služby MoneyGram, této výzvě vyhověla. Toto je doloženo výpisem z bankovního účtu obžalované a z dokumentace služby MoneyGram. Z výpisu z bankovního účtu obžalované je patrné, že částka ve výši 193.250,- Kč jí byla připsána na bankovní účet dne 30. března 2016, přičemž byla označena jménem B. S.. Z pokladního dokladu o výběru hotovosti ze dne 30. března 2016 vyplývá, že v 13:03 hodin vybrala ze svého bankovního účtu v hotovosti částku ve výši 186.250,- Kč. Potvrzení o odeslání transakce ze dne 30. března 2016 pak dokládá, že stejného dne zaslala vybranou peněžní hotovost osobám vystupujícím pod jménem T. Y., a to částku v celkové výši 112.850,- Kč, a pod jménem I. S., a to částku ve výši 73.400,- Kč, oběma do Ruské federace. V záhlaví uvedeného potvrzení je uvedeno varování o podvodu pro případ, že jsou peníze zasílány někomu, koho odesílatel nezná či si nemůže ověřit jeho identitu. Obžalovaná sama potvrdila, že tento formulář podepsala a že porozuměla i uvedenému varování. Byla tak výslovně upozorněna na tu skutečnost, že uvedené finanční transakce mohou být v rozporu se zákonem a mohou mít podvodný charakter, a byla vyzvána k tomu, aby je neprováděla, pokud nezná původ převáděných finančních prostředků a totožnost osob, jímž mají být převedeny. Toto upozornění však ignorovala a platby uskutečnila podle pokynů jí neznámé osoby vystupující pod jménem D. Č., které následně sdělila rovněž referenční čísla těchto plateb, a to i přesto, že ani osoby, kterým byla finanční hotovost zasílána do zahraničí, osobně neznala, byla na problematičnost takového jednání výslovně upozorněna na formuláři služby MoneyGram a stvrdila svým podpisem, že dané varování četla a porozuměla mu. Následně byla ze strany osoby vystupující pod jménem D. Č. ukončena komunikace s ní. To vyplynulo z její výpovědi a patrné je to též ze zachycené e-mailové a telefonické komunikace.

Obžalovaná P. Š. žádnou z uvedených skutečností nezpochybnila. Naopak, rozhodné okolnosti skutkového děje popsala ve shodě s tím jak jsou popsány výše. Svou obhajobu založila na tvrzení – jak již bylo řečeno – že v inkriminované době byla po absolvování vysokoškolského studia nezaměstnaná a intenzivně hledala zaměstnání, nabídky práce na internetovém portálu www.prace.cz konzultovala se svými blízkými, identifikační údaje „D. Č.“ si ověřovala v systému Ares a o identitě osob, jímž do Ruska zasílala finanční prostředky, mluvila s pracovníkem MoneyGram, který je znal. Důraz přitom kladla na to, že i když osobu vystupující v komunikaci s ní pod jménem D. Č. neznala a osobně se s ní nikdy neseetkala, považovala komunikaci s ním prostřednictvím e-mailu a telefonátů za standardní, pokyny jí zadávané za adekvátní situaci a jím zvolené postupy za důvěryhodné. Soud prvního stupně však důvodně neshledal tento její přístup k věci za obhájitelný. Správně přitom poukázal na to, že okolnosti, za kterých byla obžalované předmětná finanční hotovost ve výši 193.250,- Kč zaslána na její soukromý bankovní účet jí neznámou osobou, jakož i pokyny, které jí byly uděleny ohledně dalšího nakládání s touto finanční hotovostí, ale i způsob, jakým jí tyto pokyny byly uděleny, byly natolik zvláštní, že obžalovaná si s ohledem na svůj věk, vysokoškolské vzdělání, kterého dosáhla, jakož i zkušenosti, které do té doby získala, musela být vědoma toho, že se dopouští jednání, které je v rozporu se zákonem, může vést k zastření původu transferovaných finančních prostředků a jejich vyvedení z dosahu osoby, které patřily. Vzhledem k tomu jak zjevné to bylo, si toho musela být vědoma bez ohledu na to, jestli na to byla nějakým způsobem upozorněna, a přitom ona na to byla i výslovně upozorněna v příslušném formuláři služby MoneyGram. Skutečnost, že se v předmětné době nacházela v situaci, kdy hledala zaměstnání, a to iniciativně, byť byla vedena na úřadu práce, ani fakt, že uvedenou pracovní nabídku konzultovala se svými blízkými, pak není okolností, která by jí v daném skutkovém rámci z žalovaného jednání jakkoliv vyvíňovala. Finanční hotovost, která jí byla zaslána, byla velmi vysoká, byla jí bez jakéhokoliv právního důvodu i potvrzení zaslána na její soukromý bankovní účet osobou, která jí neznala a kterou ona také neznala, přičemž po ní bylo žádáno, aby obratem tyto finanční prostředky vybrala v hotovosti a rozeslala dalším dvěma osobám, cizím státním příslušníkům, které také neznala. Šlo o jedinou „službu“, kterou po ní ona neznámá osoba chtěla, a poskytla jí za ní „zálohu na mzdu“ ve výši 7.000,- Kč, byť podle návrhu dohody o provedení práce, kterou jí zaslala, měla činit její odměna za práci částku 300,- Kč za hodinu. To vše soud prvního stupně důvodně shledal krajně a zjevně nestandardním a správně učinil závěr, že to muselo být s ohledem na okolnosti případu zřejmé i obžalované, a to i kdyby nebyla vysokoškolsky vzdělána a nedosáhla věku, ve kterém byla v inkriminované době, tedy věku xxx let. Pokud na svoji obhajobu uváděla, že si ověřovala identifikační detaily osoby vystupující pod jménem D. Č. v systému Ares, pak soud prvního stupně správně připomněl, že tak učinila jen částečně, neboť si tuto osobu neprověřila osobně, byť, jak sama uvedla, tato měla své sídlo nedaleko jejího faktického bydliště, taže jí nic nebránilo v tom jít se osobně přesvědčit o tom, zda identifikační údaje této osoby odpovídají skutečnosti. Způsob, jakým si údajně měla ověřovat u zcela neznámé osoby na pobočce MoneyGram totožnost osob, kterým na území Ruské federace zasílala finanční prostředky ve výši mnoha desítek tisíc korun českých, také nebyl obhájitelný. V procesu dokazování ale vyšlo najevo, že nic takového neudělala, nebo to alespoň neudělala za okolností, které popsala. V inkriminované době totiž na dané pobočce MoneyGram nepracoval žádný pracovník, který by odpovídal jejímu popisu. To je zřejmé ze sdělení společnosti World Money s.r.o. provozující danou pobočku MoneyGram. Celkově vzato pak soud prvního stupně důvodně dospěl k závěru, že obžalovaná – v inkriminované době xxx s ukončeným vysokoškolským vzděláním – byla schopna adekvátně zhodnotit důvěryhodnost uvedené pracovní nabídky a pokynů, které jí byly ukládány „D. Č.“ a kdykoliv se rozhodnout žádné další kroky v uvedené věci nepodnikat. Obžalovaná však i přes problematičnost celé transakce a chování „D. Č.“ pokračovala v uvedeném jednání a vyvedla dané finanční prostředky neznámo kam do Ruska. To vše v situaci, kdy byla výslovně ve formuláři služby MoneyGram upozorněna na možnou nezákonnost takového počínání. Ono upozornění se totiž týkalo jednání typově přesně odpovídajícího tomu jak se zachovala

v posuzovaném případě, tedy transferů finančních prostředků neznámého původu od neznámé osoby ve prospěch neznámých osob.

Celkově vzato lze tedy plně souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že provedené důkazy jednoznačně prokazují vinu obžalované P. Š.. Co se týče konkrétních okolností její trestné činnosti a jejich zhodnocení z hlediska rozhodnutí o vině, je možno plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož je patrné z jakých důkazů soud prvního stupně vycházel. Ve shodě s ním má odvolací soud též za to, že obžalovaná P. Š. jednala v posuzovaném případě s vědomím všech rozhodných skutečností i možných následků svého jednání.

Jednání obžalované P. Š. bylo také soudem prvního stupně správně posouzeno po stránce právní jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku.

Podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku se trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti umožní zastřít původ nebo zjištění původu věci ve větší hodnotě, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky nebo v cizině, nebo jako odměna za něj. V posuzovaném případě soud prvního stupně zcela správně dovedl, že obžalovaná P. Š. právě takovým způsobem zlegalizovala výnos z trestné činnosti neztotožněných pachatelů spáchané na úkor poškozeného B. S., když finanční prostředky pocházející z této trestné činnosti podle instrukcí jí neznámé osoby v hotovosti převedla za výše popsaných okolností dalším jí neznámým osobám do zahraničí. Šlo o dispozici s majetkovými hodnotami ve větší hodnotě ve smyslu § 217 odst. 1 a § 138 odst. 1 trestního zákoníku, neboť finanční prostředky jimiž bylo disponováno výrazně přesáhly hodnotu 50.000,- Kč. Zastřít původ daných finančních prostředků umožnila již tím, že po poskytnutí čísla svého soukromého bankovního účtu cizí neznámé osobě umožnila na něj zaslat finanční prostředky bez jakéhokoliv právního důvodu. Zcela mimo dosah majitele daných finančních prostředků je pak dostala tím, že je obratem vybrala ze svého bankovního účtu v hotovosti a zaslala je dvěma neznámým osobám do Ruské federace. Učinila tak i přesto, že byla na formuláři služby MoneyGram, prostřednictvím které finanční prostředky rozesílala, poučena o tom, že za daných okolností tak činit nemá, neboť by mohlo jít o zastírání původu majetkových hodnot pocházejících z trestné činnosti. Tímto jednáním tak definitivně znemožnila možnost vypátrání pohybu těchto finančních prostředků. Soud prvního stupně za daných okolností shledal na straně obžalované důvodně zavinění minimálně ve formě vědomé nedbalosti ve smyslu § 16 písm. a) trestního zákoníku, neboť šlo o hraniční případ, v němž bylo možné posoudit jednání obžalované i jako jednání v nepřímém úmyslu, tedy ve srozumění s tím, že popsaným způsobem umožňuje zastření původu daných finančních prostředků pocházejících z trestné činnosti. Obžalovaná je osobou svépřípravou, vysokoškolsky vzdělanou a ve věku nikoliv blízkému věku mladistvých – jak správně v tomto kontextu připomněl soud prvního stupně – a za dané situace jistě bylo v jejích silách si uvědomit nestandardnost celé situace, zejména s ohledem na okolnosti, za kterých jí byly bez jakéhokoliv právního důvodu či potvrzení zaslány finanční prostředky z cizího bankovního účtu v řádu mnoha desítek tisíc korun českých, a to od zcela neznámé osoby, se kterou komunikovala pouze telefonicky či emailem, a následně po ní bylo žádáno, aby tyto finanční prostředky přeposlala do cizí země třetím, opět zcela neznámým, osobám, což měla být – mimo jiné – pracovní náplň jejího pracovněprávního vztahu, který byl ovšem navázán rovněž jen na dálku, aniž by kdy viděla toho, kdo jí měl zaměstnávat. Tyto okolnosti byly natolik zvláštní, že obžalované muselo být s ohledem na její osobní poměry zcela zřejmé, že se takovým jednáním může dopustit trestné činnosti. To platí tím spíše, že daným způsobem postupovala podle pokynů oné třetí neznámé osoby přesto, že ve formuláři služby MoneyGram byla výslovně upozorněna na to, že právě takovým jednáním se může dopustit trestného činu. Ono poučení ve formuláři služby MoneyGram totiž pamatovalo na modelově přesně stejnou situaci.

Pokud daného varování nikterak nedbala a své jednání dokončila, pak bylo možné dovodit, že minimálně v oné poslední fázi jednala ve srozumění s tím, že se trestného jednání dopouští. Soud prvního stupně jí nicméně uvěřil v tom, že i v této fázi skutkového děje bez přiměřených důvodů spoléhala, že se trestného jednání nedopustí, resp. že toto nebude odhaleno, a její jednání posoudil toliko jako jednání ve vědomé nedbalosti, resp. jednání minimálně v této formě zavinění. Ani tomuto posouzení subjektivní stránky jednání obžalované nelze v daném skutkovém rámci nic vytknout.

Soud prvního stupně také správně shledal škodlivost daného jednání odpovídající škodlivosti trestného činu. Jednání obžalované ničím specifickým nevybočovalo z toho co je charakteristické pro jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku a nepochybně šlo o jednání mimořádně společensky škodlivé, a to už s ohledem na charakter dané trestné činnosti, okolnosti, za nichž byla spáchána, její důsledky do majetkových poměrů poškozeného, jakož i s ohledem na výši částky, vůči které byla daná trestná činnost spáchána. Je tedy zřejmé, že pouze uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, zejména norem práva civilního a správního, by nebyla v daném případě dostačující. Soud prvního stupně se v napadeném rozsudku i tímto aspektem posuzovaného případu zabýval a správně shledal, že jednání obžalované vyžaduje trestněprávní reakci.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud též výrok o trestu a neshledal jej nepřiměřeně přísným. Trest byl obžalované P. Š. ukládán v sazbě § 217 odst. 1 trestního zákoníku, tedy v sazbě do jednoho roku odnětí svobody, a vyměřen byl hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby, přičemž soud prvního stupně vzal na zřetel všechny skutečnosti rozhodné pro jeho uložení. Obžalované polehčuje to, že v místě jejího bydliště nebylo k její osobě zjištěno nic negativního. Navíc nebyla nikdy v minulosti soudně trestána ani postihována za přestupek. Právě těmito skutečnostmi soud prvního stupně odůvodnil výměru uloženého trestu odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby – konkrétně v trvání čtyř měsíců – i podmíněný odklad jeho výkonu na poměrně krátkou patnácti měsíční zkušební dobu, a odvolací soud má za to, že tak učinil správně, neboť současně neshledal na straně obžalované žádnou výrazně přitěžující okolnost.

Soud prvního stupně postupoval důsledně i při úvaze o vydání bezdůvodného obohacení ze stíhané trestné činnosti.

K trestnímu řízení se včas a řádně se svým nárokem na vydání bezdůvodného obohacení připojil poškozený B. S., z jehož bankovního účtu byla částka 193.250,- Kč podvodně – bez jakéhokoliv právního důvodu – odčerpána na bankovní účet obžalované P. Š., a ta pak učinila kroky znemožňující její dohledání. Podmínky pro stanovení povinnosti vydat dané bezdůvodné obohacení – specificky pak plnění přijaté bez právního důvodu – jsou stanoveny v § 2991 občanského zákoníku. Z výsledků provedeného dokazování, jak jsou výše shrnuty, je nesporné, že obžalované P. Š. tato povinnost vznikla ve chvíli, kdy bez právního důvodu přijala onu částku podvodně odčerpanou z bankovního účtu poškozeného B. S.. Poškozenému přitom vznikl nárok na vydání tohoto bezdůvodného obohacení v doložené výši, tedy v částce 193.250,- Kč. Nárok na vydání bezdůvodného obohacení v této výši mu také soud prvního stupně napadeným rozsudkem přiznal a v tomto ohledu mu nelze nic vytknout.

K námitkám uplatněným v podaném odvolání je na místě připomenout, že v případě přečinů legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku je bezdůvodným obohacením, které je pachatel povinen poškozenému vydat, celá částka, která byla bez souhlasu oprávněného majitele účtu poukázána na účet pachatele tohoto přečinu, jenž s ní

následně naložil tak, že znemožnil její další sledování, vypátrání a zajištění. Není přitom rozhodné, jaký obnos si pachatel takového přečinu ponechal pro svou potřebu a jakou část odeslal dalším osobám, případně zda si vůbec nějakou část obnosu ponechal pro svou potřebu. Byla-li za takové situace předmětná částka vrácena na účet oprávněného majitele účtu bankou, která vedla takový účet, pak je třeba za poškozenou považovat banku a nikoliv již majitele napadeného účtu. Taková situace ovšem v posuzovaném případě nenastala, neboť banka – konkrétně Equa Bank a.s. – poškozenému B. S. žádnou částku na jeho účet nevrátila. Odůvodnila to tím, že porušil sjednané obchodní podmínky, když si nechal přinstalovat software počítače používaného k internetovému bankovníctví. Není přitom vyloučeno, že právě toho zneužili pachatelé, kteří z jeho účtu podvodně vyvedly dané finanční prostředky, ale nic nesvědčí pro to, že se on sám jakkoliv podílel na jejich trestné činnosti. S ohledem na to nebyl důvod jakkoliv krátit ani povinnost pachatelů oné zdrojové trestné činnosti vůči němu k náhradě způsobené škody ani povinnost obžalované vůči němu k vydání daného bezdůvodného obohacení.

Výše onoho bezdůvodného obohacení byla v průběhu řízení bezpečně zjištěna, což soud prvního stupně také náležitě promítl do výroku o vině napadeného rozsudku, když na základě provedených důkazů shledal, že částka 193.250,- Kč podvodně odčerpaná z účtu B. S. u Equa Bank a.s. byla vyvedena na soukromý účet obžalované P. Š.. Z obsahu spisu je současně zřejmé, že obžalovaná zatím nevydala poškozenému B. S. z tohoto bezdůvodného obohacení žádnou část, byť to byla jako pachatelka přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 trestního zákoníku povinna učinit. Soud prvního stupně jí tedy v napadeném rozsudku v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 trestního řádu důvodně zavázal k jeho vydání, tedy k úhradě částky 193.250,- Kč.

Ze všech těchto důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině, o trestu i o vydání bezdůvodného obohacení, které ve všech směrech odpovídá zákonu. Proto bylo odvolání obžalované P. Š. jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 18. ledna 2018

JUDr. Alexander Sotolář, v.r.
předseda senátu